

Pensii „Les Marquisats”
Anney (Haute Savoie)

31 Iulie 1930.

186.

Scumpă prietene,

tăceres d-tale mă dezolează. E dreptă, o merit, o așteptam, - și cu toate acestea nu știu ce sentiment îmi spunea că d-ta și să primești explicațiile mele simple, și să treci peste cele întâmplate și să și - mi trimiți un cuvânt de prietenie.

Azi trebuie poate să trec la explicații și surse precise. Azi trebuie să-ți spun cum i-au petrecut lucrurile atunci, la plecarea mea din țară, și să te oblig să înțelegi, ceea ce la întâia vedere e de neînțeles. Intențiile mele, mai de mult, erau să-ți scriu o lungă scrisoare, în care să-ți povestesc amănunțit diverse lucruri, care mi se par atenuante - cel puțin atenuante. Dar trebuie să mă simt încurajat. Toate acestea scrieri sunt atât de inexistente și mi se par atât de vechi, încât te-azi doborâți simțit și mi-azi necesari odată mai mult pentru niște lucruri, care pentru mine nu mai există. Deci dacă tăceres d-tale înseamnă așteptare (ca la tribunal, când dovezile nefiind concludente, se acordă un termen pentru înfățișare de nouă probe), atunci această scrisoare va fi o mică dezolează. Nu sunt în stare să argumentez, pentru o cauză care câștigată sau pierdută, mi-e indiferentă. Eu nu știu de voință cu o cărbunată, care se cheamă „Protestant” și fete de care am un puțin câte datoni, proveniri și consecvențe. Le scribura cu omul via Comitetul Balteșan, care puțin să pierdese un lucru și un fapt, și cum e, absurd poate în aparență, simțit și ridicul, dar în fond notat de, mic de mic accidente, care-ți stau în cale și me te împiedică să fac ceea ce trebuie, sau să nu faci ceea ce nu trebuie. Astăzi.

Dar dacă - Doamne ferește - tăceres d-tale vine să spună pur și simplu, că te-ai supărat definitiv și că nu mă mai scribi, atunci să ști că vei avea de făcut cu mine. Le ști că am răbdare. Le ști că pentru necesitățile mele

nu lupt în îndărătnicie, până la capăt. Eu nu renunț la pretensiile de-tale. Intelegeri?
Mi se pare că tu ai mai puțin și îndărătnicie, nici adversitățile nici amicitățile
mele nu sunt același pe care le-ai fi avut. Am avut până într-un timp orga-
nizabil și poate naivitatea să ne ved, că ceace se întâmplă în mine însumi e
destul de adânc și eu nu mă pot dispensa de relații. Pe acestea le-am
lăsat să se așeze după stia întâmplărilor. În fond era un mare o viziune
încapacitate socială. Pe piața se mi apropii de oameni. Poate că încă nu știu.
Săz foarte greu o pretensie. Dar o pierd și mai greu. Un pretensie pierdut,
e un fel de despărțire de mine însumi: e un drag al meu care se
duce și pe care mai târziu n'am să-l mai înnoș în lume.

Acum d-ta nu vei accepta ep. de dragul unei întâmplări ridicate - și
atunci una din cele mai probabile posibilități de a mă înnoș pe mine
însumi? Și vezi că voi lăsa ca trei ani sau patru din viața mea
închipuită mea la București, scule târziu potecute împreună fără un bău
în huzunar, rotundă vorbă pe Partenerul meu în rus, furia și nevroza
mea în direcție, vehicul și scepticismul de-tale .... | Să-ți pierdă numele
odată cu o despărțire fără sens? Nu, dar mic de ori un - și vezi
poate să strog ce s'ntem român "politist".

Văi primi deci această scrisoare și o veți rosti ca pe un semn al unei lunc
intelegeri, se continuă.

186/2

Mă simt foarte bine și aici unde sunt. E încă depărtarea de țară,
care îmi place. Am plecat decolo la timp potrivit. Nu discreditezi! În-
cepușem să polemizez prin gazetă, să frecventez lege, să mușor actoz
și să mi se schit cu dăruzi domni la masă, la hotel. Cum înteleger de
bine am un noșta atator "tineri eminenți" înșura nu le-a lipsit nici
intelegeri și nici nevoie, dar care până la urmă n'au izbit să fie
altceva decât legiu Dan sau Romulus. Niciu sau Tudor Spinaș sau T. I.
Poranigle sau G. D. Lechiș sau ....
E într-o deșă depărtare atunșora deocol. O spunem cu totzi, dar de-
stareci când am fugit și eu ne dăm seama.
Am grăit la Paris o comență simplă și modestă, în care am lucrat serios.

Au avut multe (mici, studenti, femei mîrîte, englezi, pederasti, lesbiene, o lume mare
și zăvară, în fața noii, în obiceiuri împingătoare, valând toate limbile pînă la urmă, după
o perioadă de două zile sau două săptămîni în care se pîdeau pe urme necatalogate
în marul zilelor). Iugoslavii spectacolul este și nu fi fost de ajuns, să - mi justifică plăcerea. Au
amuzam unora și alții cerasii întregi pe terase nice cafele, au mai pentru plăcerea de a
pînă lumea. E ceva amestecat. La ști în lumea e atât de largi și în oameni sunt o etapă de
mulți - e un sentiment care face să poți de tînc. ~~pe se~~

În toate acestea au avut aceluși puterea să fie singur. Am scris (fără gînd de a publica -
cel puțin decumdatu: am scris fiindcă sîmi făcea plăcere), am cetit, am muncit pentru
diverse examene, m'am gîndit la o teză de doctorat, care trag notele să renunțesc
bine, am recapătut în fine gustul lucrului. La terminare, la întoarcere mea la Paris,
mă însuiau la filosofie și sper să - mi dau o licență în doi ani. Astfel astfel voi
mai căștiga pu au de străinătate, pe care probabil Pac Boussier (omul asta se poate
admirabil în mine) nu se să mi - l refuze. Dar în vara viitoare voi veni totuși pentru
dauă luni în țară să - mi văd familia, să vizitez Bucureștii și să observ unde
am un stă cariera mea literară, pe care am lăsat - o acolo să - și trăiescă tranquil
lipsa mea.

La oamă mi tîlcu să unora la Paris diverse cercări literare, pe care pînă acum le - am
neglijat, fiindcă m'orbuiau cu lumea frusturată. Tot la oamă am să scriu o carte,
care nu știu dacă se fi lînu sau nu, dar are cu siguranță te va interesa. Nu - ti dau
amănunte, desi cartea e în gînd gata și un excerptu decât să fie pusă pe hîrtie
(simple muncă de transcriere). Cît despre romanul meu, vechiul meu roman, e
așezat adînci preferin, are de altminteri mî multumesc. E încă în lumea, dar la
15 octombrie se fi gata de publicare - de astă dată gata de a se vedea. Va fi o carte
clară, lucidă și simetrică. Decumdatu nu pot spune mai mult. Unor sîmi place, alții nu.

Muzeul
Literarului
Român
186/11

Mai am alte o mie de poezii - literare și nea. Dar le-a săi și le spun pe toate decodată! Tu
avea timp să stăm de vorbă, dacă unora vei vorbi.

Aici la Huney, mă odihnesc. Eram foarte dorit după examene și cum hînțea asta în
Alpi mă face să uit de lucru, de citit, și tot. E cu adevărat o recanta mare. Drăgățul
e magnific. E chiar prea frumoasă e un exces de iubire și un exces de poezie, care e
într-un ~~trăit~~ trăit în tensiunea unui mare ~~de~~ amor. Între frunte lină și mare pasiune
- stil neapătător - ~~se~~ desfășurându-se între aceste două nepe, între aceste ape
albastre, sub cerul acesta de infinite murte. E într-adevăr un peisaj în suav, emoționant.
Pentru dispozitivele mele solare, aproape că aș fi preferat un loc mai monoton și mai

oac în liniște și cald.

Sunt de zece zile aici. Până acum nu-am petrecut timpul înnotând în lac, cetețind
pe chaise. lungue, și iind. De mai bine voi începe câteva expresii fermuțe. Iti
voi da din când în când vești despre mine.

Și: I-te? Trebuie să-mi scrii. Acultă-mă: dacă ești capabil să-mi zidești, dacă
ai tăria de a-mi „dăna - auctori”, dacă poți să-lutești cu între interesele
noastre pe între artele noastre pot să se pună diverse lucruri de nimic, care
să le interese după dămădul lor firea. ai să-mi scrii. Și ai să-mi spui ce
făci, ce ai făcut, ce ai scris, ce scrii, pe cine ai mai cunoscut, în ce dispozitive
te afli, ce poezii ai, cum te mai buști cu diverse dolitorii din București,
dacă mai ești reviste, cum o scrii. --- Eu nu știu nimic din ce s'a mai
întimplat în țară în lumea literelor. Lucești Petrescu, de la care am avut ~~o~~ era
două scrisori - mi s'au scrie despre ăstea.

Cu o pitețenie constantă

Într-o scrisoare de mâini perfectușoare doamnei Bălăzescu

Michael Sebastian